

פיכום פרשות תזריע-מצורע – תשפ"ג

מחו הנחש, ואיך הוא קשור לחמור, לשור ולכלב?

מסביר בעל 'מגלה עמוקות', באופן סט' ועא', וכן כתוב בספר 'קב הישר', פרק קב' כי 'נחש' זה ר"ת:

נ – נחש

ח – חמור

ש – שור

ואלו הן ג' הקליפות הראשונות שבשבעים אומות העולם.
חמור – קליפת ישמעאל. הקליפה של התאוה. הדברים שהאדם חומר והמידות הרעות.
שור – קליפת עשו. הקנאה והרציחה.

הנחש הוא המולך על כולם וממנו יוצאות שתי הקליפות האחרות, ומקליפות אלו מסתעפים כל שבעים קליפות אומות העולם. 35 מימין ו-35 משמאל.
מימין – חמור – ישמעאל; משמאל – שור – עשו.

בשקליפת חמור וקליפת שור מתחברות יחדיו, פנימיותן המשולבת יוצרת את קליפת כלב.

חמור

שור

אותיות המילוי – מור=52=כלב.
וקליפת כלב היא הכוח שנקרא 'עמלק'.

יששכר ויוסף – בח העשירות

ומסבירים חכמנו ז"ל כי כנגד שתי קליפות אלו עומדים שני כוחות בעם ישראל – יששכר ויוסף.

יששכר – כנגד קליפת חמור (ישמעאל) – "יששכר חמור גרם רבין בין המושפתיים"
(בראשית, מט, יד)

יוסף – כנגד קליפת שור (עשו) – "בכור שורו הדר לו" (דברים, לג, יז)

יוצא שבתוך הנחש יש את קליפת חמור, קליפת עשו וקליפת כלב, שהם ישמעאל, עשו ועמלק; למול קליפות אלו יש שני כוחות בעם ישראל:
יששכר – כוח לומדי התורה; ויוסף – כוח שמירת הברית (שיוסף הוא צדיק יסוד עולם).
כשיהודי מחבר את שמירת הברית, עם לימוד התורה – הוא מקבל את הכוח של המלחמה בקליפות הללו.

הכוח של יששכר (830) ויוסף (156) יחד, עולה כמניין 'עשירות' (986)
עשירות מחותה היא – תורה וקדושת הברית.
כשעם ישראל עשירים, דהיינו, לומדים תורה ושומרים את הברית, הם מכחישים את כל הקליפות האלו – נחש, עשו, ישמעל ועמלק.

חג השבועות – מדרגת אדם

בחג השבועות רואים את החיבור של שמירת הברית יחד עם לימוד התורה.
בשבועת השבועות שאנחנו סופרים בין פסח לשבועות, אנחנו עוברים ממדרגה של בהמה למדרגת אדם. במעבר הזה, אנחנו עובדים על המידות שלנו – בכל שבוע מידה אחרת, ובכל יום התפרטות שונה של אותה מידה.
עבודת המידות – היא זו המעבירה אותנו בשבועות הספירה, מדרגת בהמה לדרגת אדם.

ומהי מדרגתו של האדם?

אדם, הוא מי שמצליח לשמור על הברית שיש לו עם הקב"ה.
כשאדם שומר על הברית שלו עם הקב"ה, זה אומר שהוא יודע לשמור על השפע שהקב"ה מעביר אליו, לאגור את השפע ולהעביר אותו לכלי הנכון (כמו יוסף הצדיק, שומר הברית, שאגר את כל שפע העולם).

התורה ניתנת בשבועות, לאחר שבעה שבועות של עבודת מידות, כי את התורה נותנים למי שמכין את הכלי שלו; התורה היא אור, ומכיוון שאין אור בלי כלי, הרי שמי שאין לו כלי, לא ניתן לתת לו את אור התורה.

מדוע נקרא שבועות 'עצרת' (אותיות 'צרעת') – הקשר בין סוכות לשבועות

חג השבועות נקרא ע"י חכמים "עצרת" אותיות "צרעת".

חמור = 254

שור = 506

חמור+שור=760= צרעת= עצרת.

ולכן הצרעת נראית כמו עור הנחש (שחמור ושור בתוך נחש).
צרעת הוא עור הנחש, שנקרא 'משכא דחויא'. וזה עניין חמור ושור דקליפה. לעומת זאת, יש "עצרת" שזה עניין חמור ושור דקדושה.

אם אנחנו לא רוצים להיות במקום שנקרא צרעת. צריך להיות בכוח של יששכר ויוסף – שומרי ברית ולומדי תורה – שאז אתה נמצא בעשירות (יששכר +יוסף=עשירות) ובעצרת.

בתורה, שביעי של פסח ושמיני עצרת נקראים "עצרת".
חכמים הם אלו שקראו לשבועות "עצרת". בתורה שבועות לא נקרא עצרת. ומסביר רבי יהושע בן לוי בפסיקתא דרב כהנא, "ראויה הייתה עצרת של חג (דהיינו, שמיני עצרת) להיות רחוקה חמישים יום מהג הסוכות, כמו חג השבועות" (דהיינו ביב' בסלו).

הקבלה בין סוכות לבין שבועות.
מכאן מובן מדוע קוראים חכמים לחג השבועות "עצרת". כמו שהיה אמור להיות יום שמיני עצרת, חמישים יום לאחר סוכות.
הרמב"ן בפרשת אמור – "וצוה חג המצות בשבעה ימים בקדושה לפניהם ולאחריהם"
(ראשון של פסח הוא יום טוב, וכך שביעי של פסח).. וממנה מנו שבעה שבועות כימי עולם (כל שבוע כנגד יום אחד בבריאה) וקידש יום השמיני (כך קורא הרמב"ן לשבועות), בשמיני של חג

ז"א לפי הרמב"ן שבועות הוא "היום השמיני", שמיני של חג, שמיני עצרת, ולכן אף הוא נקרא "עצרת".

וממשיך הרמב"ן ואומר: "והימים הספורים בינתיים (מפסח ועד שבועות) כחולו של מועד".

למעשה, אומר הרמב"ן, חג השבועות הוא החג הכי ארוך שיש לעם ישראל. שכן הוא מתחיל מיו"ט ראשון של פסח, ספירת שבעה שבועות (שהם כמו שבעת ימי חוה"מ של סוכות), עד שמגיעים ליום השמיני, שהוא השבוע השמיני – חג השבועות – שנקרא "שבועות", כי אורכו של חג זה, אינו ימים, אלא שבועות.

"והוא יום מתן תורה שהראה בו את אשו הגדולה ודבריו שמעו מתוך האש ולכך יקראו רבותינו ז"ל לחג השבועות 'עצרת' שהוא כיום השמיני של חג הסוכות...".

חמישים יום קודם שמיני עצרת – רו"ח אלול.

חמישים יום קודם שבועות – פסח.

בסוכות – סופרים ימים

בשבועות – סופרים שבועות.

וימי ספירת העומר הם ימי חול המועד של שבועות.

כמו שראינו, שור+חמור = צרעת; התיקון של הצרעת הוא 'עצרת'. ומכיוון שראינו שיששכר ויוסף הם העומדים מול קליפות שור וחמור – דהיינו, הם קשורים לתיקון, ל'עצרת'.

מהי עצרת?

כדי שנמנע מה'צרעת', צריכים להבין מה זה 'עצרת'. כי אם תהיה בעצרת לא תהיה בצרעת.

עצרת

1. עצרת עם – כעין כינוס. לעצור את העם, זה לכנס את כולם. עצרת בחירות. מכנסים את כולם למקום אחד.

2. לשון לעצור – עצורים בעשיית מלאכה ועצורים מלצאת. ז"א יש את כללי יו"ט.

3. לקלוט – לאצור בא' – לשמור, לקלוט את השפע.

כשאתה מסתכל על הימים של הספירה, כל יום ויום יש לך עבודה על מידה מסוימת בתוך המידה של אותו שבוע. ובכל פעם שאתה עובד על אותה מידה, אתה שומר את היום הזה, וכך אתה מתקדם.

לשבועות מביאים את כל ה-49 יום שספרנו. את כל העבודה.

כשאנחנו נכנסים לפנימיות של ספירת העומר, מפסיקים לעשות כוונות אחרי יו"ט ראשון של פסח עד שבועות. למה? כי למעשה בפנימיות, ע"פ האר"י ז"ל, בימי הספירה יש ניתוק של ז"א ונוקבא. המלכות סופרת שבעה נקיים, עד שמגיעים ליום חג השבועות. ביום חג השבועות עושים את הטבילה.

זו הטבילה שהמלכות, שכנסת ישראל, טובלת לזיווג שהולך להיות ב'איה' של 'כתר'. רק משם חוזרים לעשות יחודים. לכן כל יחודי הויה אדנות, כמו גם שאר היחודים, לא עושים ע"פ האר"י הרש"ש ורוב המקובלים.

(את היחוד של א"ק הויה אדנות במקוה, לא עושים יחד. אפשר לראות בנפרד אבל לא יחד. לא מחברים את האותיות אחת לשניה).

באשמורת הבוקר של חג השבועות, בחמש הטבילות. אז יהיה הזיווג.

לכן קוראים לשבועות 'עצרת'. כי עוצרים את הטיפה. עד יום השבועות שאז היא נקלטת. כלומר, ההיפך מצרעת זה עצרת. עניין של הוצאת רע (צר – עת) מול הוצאת טוב.

ומהו הטוב?

אומר דוד המלך, "טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף" (תהלים, קיט, עב)

הטוב אומר דוד המלך היא התורה, שהיא אור, ונכתב בתורה הקדושה: "ויצא אלהים את האור פי טוב" (בראשית, א, ד).

טוב=17=אהו-ה ('את השמים ואת הארץ'), כלומר, דעת עליון.

התורה היא הטוב, היא האור, ואומר דוד המלך "תורת פיך", התורה שאני מוציא מהפה; כשאדם מוציא טוב מהפה, הוא ב'עצרת, ונכתב- 'תלה ארך על פלי מה. (איוב, כו, ז); בלימה שהיא עצירה; בלימת הפה, בלימת הדיבור; כשאדם מוציא רע מהפה, הוא ב'צרעת', שהיא התוצאה של דיבור מקולקל, לשון הרע והיא תיראה כמו משכא דחיוא.

ואומרים חכמים, שעונשו של הנחש שהוא יצר הרע, שדיבר לשון הרע, הוא הצרעת, ולכן עורו של הנחש נראה כמצורע.

משכא דחויא ותיקונו

משכא דחויא = 400 = רע עין

מי מוציא רע מהפה? מי שהוא רע עין.

מי שיש לו עין רעה הוא מוציא רע, ומגיע לצרעת, שזה משכא דחויא.

עשו בא עם 400 איש ('וארבע מאות איש עמו').

מי שמוציא רע, יש לו פה רע = פרעה. וכשפרעה שולט עליו, הוא מגיע לערוות הארץ.

לנחש. לתאוות. לישמעל ועשו, לשור, לחמור ולכלב דקליפה.

ומצד שני-

"טוב עין הוא יבורך" (משלי כב, ט) - מן הצד השני, צד הקדושה, יש את הכהן,

שתפקידו למפל בצרעת. הכהן, שמגיע מצד החסד והאור (המילה הכ"ה בתורה היא

"אור"), תפקידו לתת למצורע, שחטא ברע עין, עין טובה, כי 'טוב עין הוא יבורך', והוא

גם זה שיכול לברך. ולכן המצורע הולך לכהן - כי זה מהות של טוב מול רע. ותיקון הרע

הוא ע"י הטוב.

איך אפשר לא להגיע למקום הזה?

הדרך שלא להגיע למשכא דחויא, היא הסוד של יששכר ויוסף.

ללמוד תורה ולשמור את הברית.

ובדור עקבתא דמשיחא יש נסיונות קשים ביותר בעניין זה.

"יש לי כל"

מול 'רע עין' - יש את יעקב שאומר לעשו 'יש לי כל' = 400

עשו בא עם 400 ('איש עמו', משכא דחויא, רע עין) - ויעקב מביא את ה-400 ('יש לי

כל') שלו.

מה משמעות 'יש לי כל'?

מסבירים חכמים שאדם נופל בתאוות שלו כשהוא מרגיש חוסר. ולכן ההרגשה של 'יש

לי כל' היא מחסום בפני התאוה, והיא התפיסה שתמנע את הנפילה של האדם.

האם אדם יכול לחיות באמת עם ההרגשה הזו? לחיות את התפיסה הזו?

יאמרו אנשים, ייתכן שזו **מדרגת יעקב אבינו**, אבל במדרגתנו אין לזה שייכות, שהרי איך שהאדם מתעורר בבוקר, כבר מרקדים מולו, שלל החוסרים של חיו, במחול קצבי וטורדני; והמחשבה שלו מתחילה לקפוץ מחוסר לחוסר, עוד לפני שהספיק להתעורר ממש ולגשש את דרכו אל מילוי החוסר ההתמכרותי הראשוני – קפה של בוקר; ואיך ירגיש 'יש לי כל' כשאפילו בלי קפה הוא לא מסתדר?

ועל דרך זה כל עניין ועניין שאדם מרגיש שהוא תלוי בו (ובכך עושה רמנא ליצלן, עבודת שיתוף, כאילו יש משהו במציאות שהוא תלוי בו, מלבד הבורא).

ועל כך מסבירים חכמים, שיעקב אבינו, כמו כל יהודי מבניו, היה צריך להתמודד במאבקים קשים, במשך שנים ארוכות, כדי להגיע לרגע שהוא יכול לעמוד מול עשו ולומר לו "יש לי כל".

יעקב (לשון עקב, מצב תחתון), התמודד עם כל התאוות הכי קשות.

במדרש לא מפורט רכושו של יעקב, וכדי לספר על גודל עשרו והצלחתו הכלכלית, בוחר המדרש בדרך משונה, ומספר כי ליעקב אבינו היו אינספור כלבים ששמרו על עדריו. ומכאן, ניתן להסיק כי אם כמות הכלבים הייתה כה רבה, וודאי שכמות העדרים הייתה רבה יותר ועושרו היה גדול.

מדוע בחר המדרש דווקא בדרך זו כדי לתאר את עשירותו של יעקב במקום

להגיד בפשטות כמה עדרים היו לו?

כזכור, כלב, היא קליפת עמלק. ספק.

ככל שהצדיק גדול, יצרו גדול ממנו.

אם אומרים על יעקב אבינו שהיו לו אינספור כלבים? זה אומר שהוא

היה באינספור ניסיונות של תאוה.

ויעקב עצמו אומר זאת מפורשות בפרשת וישלח "וַיֵּהִי לִי שׂוֹר וְחִמּוֹר" (בראשית, לב, ו – פרק לב, שהוא עניין כלב – כולו לב, ופסוק ו' שהוא עניין תפארת, יעקב אבינו; ובכך יש בפסוק זה את שלושת הקליפות שבתוך הנחש – שור, חמור וכלב).

ונקט יעקב לשון "ויהי" שהיא לשון צער (כידוע, "ויהי" לשון צער, "והיה" לשון שמחה), ואם היה מתאר את רכושו הרב, נכון היה לנקוט לשון "והיה"; ואומר יעקב "ויהי" לי שור וחמור, כי הוא מתאר את ההתמודדות שלו עם שתי קליפות אלו (שהן ישמעאל ועשו), שהן ה'צרעת', באמצעות 'עצרת' – כוח לימוד התורה וכוח שמירת הברית, בכוח שור וחמור דקדושה.

יעקב אבינו, עמד בניסיונות מטורפים, של שמירת הברית, תאוות, אנא אמלוד, חמדה וכו'.

איך הוא עמד בניסיונות הקשים האלו?

צריך להבין – יצר לב האדם רע מנעוריו. כשאתה קם בבוקר, יש לך ערמות של דברים על הראש. מה שצריך לעשות זה להתחיל למלא קבצים של קדושה, שהם אלו שישמרו עליך.

לכן, שב, תפתח סידור ותתחיל לקרוא.. לא בע"פ. לקרוא את ברכות השחר מהסידור. לשים לב למילים. וכשאתה מגיע ל"שעשה לי כל צרכי" צריך להבין שכאן אתה מחליט אם להיות חי או מת.
אם חסר לי – יש בי חלל – אין אור – מוות.
אם יש לי כל צרכי – זה חיים.

באים פרעה, עשו, ישמעאל, עמלק ומראים לנו את כל מה שחסר לכאורה. ויהודי צריך להבין שהוא צריך להעיף אותם. ולהחליט שהוא לא מוכן למות היום. להחליט להיות.

כשיהודי אומר בבוקר "שעשה לי כל צרכי", ר"ת שלב"צ = 440 = מת. זה כנגד זה עשה ה', ואתה תבחר!

איך אפשר להיות את זה באמת?

הרי איך שהיום מתחיל אתה מרגיש שאין לך כל מה שאתה צריך.. רצית לקבל חיוך בבוקר, לא קיבלת. כבר אתה בחוסר. אתה אוטומטית נכנס בזה למהות של 'מת' לא של 'חי'. וזה התפקיד של הקליפות.

פרעה אמר לעם ישראל – " **וְאֵין פִּי רָעָה נִגְדָּה פְּנֵיכֶם** " (שמות, י, י)

בפשט – אני דואג לכם, יש בחוץ רע.. קר שם בחוץ..

בעצם הוא אומר להם.. תראו רע. אל תראו טוב. שכן אם לאדם יש 'רעה' נגד פניו, דהיינו, הוא כל הזמן רואה רע; כי זה מה שיש נגד פניו ובפנימיותו (פנים לשון פנימיות). וכשאדם מתחיל לחשוב שהכל לא בסדר, וכולם לא בסדר.. ורואה רע במציאות ה', בזה הוא מתנתק מה' – וזה מוות. כי חיים משמעותם חיבור לאור האלוהי ומוות פירוש ניתוק ממנו.

וכשאדם מנותק מה', וסימן לכך הוא שהוא רואה רע במציאות ה', אז מתחילים להוציא רע. ולכן מסבירים חכמים, שהרע מתחיל בדעת. בראיה. (ראיה היא ידיעה). 'רע עין'. ברגע שהוירוס של הרע נכנס ל'הרד דיסק', תוך כדי רחמים עצמיים שמכשירים לאדם את השרץ, המסלול לכיוון המוות הוא מסלול מהיר.

לכן צריך לדעת לזהות את האויב, ולדעת שהנשק כנגדו הוא "שעשה לי כל צרכי" / "יש לי כל".

ה'נשק' הזה הוא נשק חכם. וכדי להפעיל אותו נכון, צריך להיות חכם. מי הוא החכם עליו מדובר שיוכל להגיע ל – 'יש לי כל'?

התלמיד שמעון בן זומא – איזהו חכם?

בן זומא היה תנא מהדור השלישי. בדר"כ לא זוכרים את שמו הפרטי והוא אף פעם לא נקרא 'רבי'. חברו של בן זומא היה בן עזאי. שניהם לא קיבלו אף פעם את התואר 'רבי', כי אף פעם לא הסמיכו אותם, ושניהם שמם הפרטי הוא שמעון. שמעון בן זומא ושמעון בן עזאי, נשארו כל ימיהם תלמידים ולא הסכימו להיות רבנים.

מי היה בן זומא –

נחשב לתלמיד חכם עצום, מסכת ברכות, דף נז (פרק הרואה בחלום) "הרואה בן זומא בחלום יצפה לחכמה".

התלמוד הירושלמי – כתוב על בן זומא שהוא ידע שבעים לשון.
והוא אחד מארבעה שנכנסו לפרד"ס.

הארי הק' כותב על משנה א' פרק ד' – בן זומא אומר על ארבעה דברים 'איזהו', וזה כנגד ארבע אותיות שם הויה. כל 'איזהו' מכוון כנגד אות אחת מאותיות שם הויה.
י – איזהו חכם? כי חכמה זו ה-י. אבא.

ה – איזהו גיבור? בינה – גבורה עילאה. דינין מתערין מיניה.

ו – איזהו עשיר? ו' קצוות – יש כאן עשירות – חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד.
ועשירות זה יששכר ויוסף.

ה – איזהו מכבד? כבוד זה המרכוז. המלכות.

שמעון+זומא= 10+520 פעמים שם ב"ן. שהוא שם הויה בספירת מלכות. הוא התלמיד הנצחי. הוא עשר פעמים שם ב"ן. וגם באמצע זה "בן". וסה"כ שמו שמעון בן זומא, הוא 11 פעמים שם ב"ן. מלכויות מכל כיוון אפשרי.
שיא השיאים של הכלים.

ואין אור בלי כלי.

ולכן הוא ידע שבעים לשון ע"פ הירושלמי. ולכן הרואה בן זומא בחלום יצפה לחכמה. כי הוא הכלי לחכמה.

ושמעון בן זומא, במשנה, נותן לנו את הדרך איך להגיע ולהבין ש'יש לי כל'; שזו המציאות למעשה, ואיך לחיות כך, הלכה למעשה. בן זומא מדריך אותנו כיצד להגיע למקום שהוא מול 'רע עין'.

אם נדע מהו חכם, גיבור, עשיר ומכובד – זו הדרך ל'יש לי כל'.

י – איזהו חכם? זה הלומד מכל אדם שנאמר – "מכל מלמדיי השכלתי".

את זה אומר בן זומא. שהיה תלמיד חכם. ז"א הוא לומד מכל אדם.

אומר הקומרנא הק', שבן זומא יכול להגיד מי הוא חכם, כי הוא תלמיד.

ה- איזוהו גיבור? הכובש את יצרו. שנאמר "טוב אֶרֶץ אֲפִים מִגִּבּוֹר וּמִשָּׁל רִוְחוֹ מִלֶּכֶד עִיר" (משלי, טז, לב).

ז"א שאם אני רוצה להשיג את מידת הגבורה- אני צריך להשיג ארץ אפיים.

ו- איזוהו עשיר? השמח בחלקו שנאמר "יִגִּיעַ כְּפִיךָ כִּי תֹאכַל אֲשֶׁרֶיךָ וּטוֹב לָךְ." (תהלים, קכח, ב) אשריך בעוה"ז וטוב לך בעוה"ב; העשירות קשורה לז"א, כנ"ל, ונאמר "בחלקו" - דהיינו, החחלק של ו', שהוא כידוע, ז"א.

ה- איזוהו מכובד? המכבד את הבריות - מכובד זה מי שמכבד אחרים, שנאמר "כִּי מִכְבְּדֵי אֶכְבֵּד וּבְזֵי יִקְלֹו" (שמואל, א ב ל).

כל הנ"ל דורשים פרשנות. הקומרנא מסביר בצורה ארוכה את בן זומא, ונביא בקצרה את הדברים, בנוגע לצעד הראשון- איזוהו חכם?

איזוהו חכם? הלומד מכל אדם

אמר הבעש"ט הק' זי"ע "שלפעמים אדם סובר בעצמו שהוא צדיק גמור וכשרואה איזה שמץ של עבירה בשום אדם ידע שגם אצלו נמצא כזה ויעשה תשובה".
והוא עניין 'שמץ מינהו'.

מסבירים חכמים, שמה שהאדם רואה מחוץ לעצמו ומפריע לו, באדם אחר או במציאות בכלל, אותו הדבר שמפריע לו, קיים אצלו, בניואנס כזה או אחר; דהיינו, שמץ ממה שמפריע לו בחוץ, קיים אצלו עצמו; וזו והיא הסיבה שמראים לו את אותו הדבר מחוץ לעצמו, כי מה שמחוצה לו, יקל יותר לאדם לראות ולזהות.

אם לא תצחק לא תראה מי שצועק. אם ראית מי שצועק חפש את מהות הצעקה בתוכך.

אם מפריע לך שמתפללים מהר בבית כנסת, זה כי אתה מתפלל מהר. זה מה שמראים לך. ואם אדם יגיד שהוא דווקא מתפלל לאט, וכל האחרים רצים, הרי שמראים לו, שיש מקום, בברכה, בתפילה, שבו הוא עצמו רץ.

וחשוב לדעת, שעניין מהירות התפילה אינו מקביל לשטחיות מול עמקות. ישנם רבנים גדולים שמתפללים במהירות מתוך סיבות שונות. בנוסף, יש מי שמצליח להיות מרוכז ובפוקס על כל מילה ומילה ובשל כך תפילתו מהירה.

אם אתה נקי והוצאת את הקליפות, אתה יכול לעשות יחוד בשניה, לראות את הכל בתמונה, ברגע אחד. אם לא הוצאת את הקליפות – זה יכול לקחת לך שעה.

זה לא אומר שכל מי שמתפלל מהר, הוא נקי מקליפות וההיפך, זה אומר, שאתה לא יכול לשפוט! אף אחד! אתה פשוט לא יודע. וכל שיפוט שאתה מפעיל על המציאות, יוצא מתוך הראיה שלך, ומתכתב עם השיח הפנימי שלך עם עצמך. אתה שופט מתוך הדעת שלך. כל קשר בין זה לבין המציאות – מוטל בספק.

אומר הקומרנה הק' שכל מה שכרגע עומד מולך – זה אתה.

אם אתה אומר על מיישהו אחר שהוא 'עמלק' או 'ערב רב' וכ' יוצ"ב – אתה מיד צריך להתבונן פנימה ולחפש 'שמין מינהו' של הללו, אצלך עצמך.

אם אתה שומע שמדברים בתפילה – מזכירים לך בזה שאתה מדבר בתפילה. "ידע שגם אצלו נמצא כאלו".

איזהו חכם? הלומד מכל אדם – כיצד החכם לומד מכל אדם?

מסבירים חכמים שתהליך הלמידה מכל אדם הוא דרך התבוננות בכל מצב עם כל אדם שמפעיל אותו, ומעלה בו רגש שלילי; החכם, אינו מייחס לאדם האחר ממשלה ורשות משל עצמו, אלא מבין ש'מלכותו בכל מושלה' ו'כבודו מלא עולם'. דהיינו, החכם מבין שמי שעשה עושה ויעשה את כל המעשים כולם – הוא רק הקב"ה ולכן אינו שונא את חברו, ואינו מאשים אותו בדבר, אינו מוקיע אותו ואינו מדבר עליו לשון הרע, שמבין שאין דבר נעשה בעולם אלמלא רצונו של הקב"ה שכך יהיה; ומבין, שאין אף אדם יכול לפגוע בו או לקחת משלו, כנכתב: ו'משלך יתנו לך אין אדם נוגע במוכן לחבירו ואין מלכות נוגעת בחברתה אפי' כמלא נימא' (בבלי, יומא לח,ב).

ומכיון שהקב"ה מדבר עם האדם דרך המציאות הנגלית, הרי שהחכם מבין

שאותו הדבר השלילי שמפעיל אותו רגשית בצורה שלילית, ושאותו הוא מייחס לחברו – שמין מנהו מזה, נמצא אצלו עצמו; ומתחיל לחפש ולתהות על מידותיו, ולחקור ולחפש היכן בו עצמו, בהתנהגותו, במחשבתו, בדיבורו, במעשיו – יש מעין אותו העניין. וכשמוצא – הרי הוא כמי שמצא מטמון, שהיה לפני כן חבוי מעיניו, ועכשיו התגלה; ובכל גילוי כזה הוא שמח עד למאוד, שכן הוא מצליח מכל אירוע ואירוע כזה, להגיע לרבדים עמוקים יותר של הכרת עצמו ותיקון, ובכך זוכה לעוד ועוד חכמה.

ולכן החכם, לומד על עצמו, מכל אדם, לפי מה שמראה לו יד ההשגחה העליונה, בכל מקרה פרטי שפוגש אותו. ונהיה בכך יותר ויותר חכם.

לפיכך צריך האדם להבין שכשהוא רואה מולו חסרון, במישהו אחר, או במציאות, בנקודה זו, עליו להתבונן פנימה, לתוך עצמו, ולהבין מה המסר האישי של הבורא אליו בעניין זה.

במקום 'הוא אשם' לזכור ש-'הוא השם'.

וממשיך הקומרנא –
"וכן יכול ללמוד איזה מידה מכל אדם בשוק כי אין שום איש ישראל שלא יהיה בו מידה טובה ובלבד שישים ליבו על זה".
"וכן יכול ללמוד אף מגוי בשוק".

מכל אדם.

ואדם כזה שיש לו הסתכלות כזו, תמיד יהיה בשפלות כי הוא מבין שהוא צריך ללמוד מכל אדם. אם זו המציאות שלו, אז ברור שאדם כזה ירגיש " יש לי כל". כי הוא כל הזמן מרגיש שמלמדים אותו ולא שמפריעים לו. כל אחד מלמד אותו. כל דבר במציאות

"כי אם אינו חושב שהוא תלמיד, אינו חכם".

אומר הקומרנא הק', שרק אדם שהוא תלמיד תמיד, ולומד מכל דבר במציאות ה', בכל רגע, רק הוא יקרא חכם.

ומסביר הקומרנא שתלמיד צריך לדבק עצמו באהבה עזה בלב ונפש וכל מאודו אצל רבו. ואז ילך בדרך נכון וישר; ויוכל שרבו יאציל לו 'מן הרוח אשר עליו', כפי שעשה משה ליהושע, שנתן לו את אור האצילות.

זו גם החשיבות של להיות נוכח פיזית בשיעור תורה עם הרב, ולא באינטרנט. כשאתה בשיעור אתה מקבל האצלה של רוח כי אתה תלמיד והוא מעביר לך את האור – יש זיווג, מה שיכול לקרות רק פנים אל פנים ולא באופן מקוון.

ומוסיף הקומרנא הק' כי בן זומא רצה להיות 'רק' תלמיד, כדי להגיע למדרגה של דיבוק בצדיק. לא רצה להיות רב, כי לתלמיד יש זכות להתדבק בצדיק "ויכול לבוא למדרגת רוח הקודש ולהשגה עצומה" "כי הוא ממש דבוק באלקים חיים" (הזוה"ק – אלקים חיים – גבורות דיסוד; אל חי – חסדים דיסוד).

ומסיים הקומרנא במה שהוא סטירת לחי של ממש, ואומר שאפשר שילמוד אדם ש"ס ופוסקים ויחכם הרבה ויחיה עם הארץ גמור. שאינו לומד סודות התורה. וזהו עם נבל ולא חכם. שקיבל את התורה ואינו לומד ברזין דאורתיא שהוא חיות פנימי של התורה. שכתוב בספר הפליאה שאמר ר' יוסי הגלילי על הביטוי יניק וחכים. חכים בנסתרות. שהיא חכמה אמיתית. אהוב למעלה ואהוב למטה. ואין הכוונה שלמד ספרא וספרי ותוספתא.. וכל חכם סתם שהזכירו חז"ל בדבריהם הוא חכם בנסתרות.

"ומי שהוא למדן מופלג, בקי בכל התורה ועוסק בפלפול של הבל שלא לשמא, ואינו לומד לשמא להשיג נעם ערבות ידידות מתיקות התורה אשר זה אי אפשר להשיג אם

לא בהסיר ממנו כל תאוות הזמן (אין לי זמן..) וערבות המורגש (הכסף שנותנים החושים..) וללמוד בספר הזהר.
ובכתבי מרן הארי ז"ל פרי עין חיים ושער היחודים במתיקות ונעם זיו השכינה שזה יקרא חכם.

כלומר, אומר הקומרנא הק', שתורה בלי רוזין דאורתייא, זה להיות 'עם הארץ'. אבל מיד מוסיף שלא ידמה האדם בנפשו, כשהוא לומד את סודות התורה, כי הגיע לאיזושהי השגה במחות הבורא ועולמו-

"אבל אל תדמו בנפשכם, חלילה וחלילה, שתשיגו איזה מחות בעניינים נסתרים כאלה, אף שרפי חיות הקודש ומשה רבנו עליו השלום, לא השיג מחות ענייני הספירות, ש'לית מחשבה תפיסא כך כלל'.

וישאל האדם, אם כך, מה חפץ לי להגיע למקום זה, שהרי בלאו הכי אין לי תפיסה ולא הבנה ולא אחיזה במציאות הבורא, אם כך למה לי לילך בדרך זו? ועונה הקומרנא הק'-

"וכל לימודיך שתדע מציאות אורם"
"כשאתה לומד ומכוון נתעורר למעלה מציאות אלו העניינים ומשם נשפע לך אור מתוך להסיר ממך כל בחינות רע".

"משיג מעלת התשובה של ח'ה' העילאה. יצר הרע ואש הגבורות מעוררין הארה עליונה ותשוקה גדולה לה' יתברך כי בשאדם זוכה להפוך את כל כוחותיו (ואדם מגלה את הכוחות שלו כשהוא תאב למשהו בעולם הזה), מרע לטוב נעשה יצר הרע מלאך קדוש. ולכן כתוב במסכת קידושין, 'בראתי יצר הרע בראתי לו תורה תבלין'".

ואומר הקומרנא הק' שיש לשים לב, שהתורה היא התבלין ליצר הרע, ולפיכך, מה העיקר? יוצא שהעיקר הוא יצר הרע.

וזה תפקידו של האדם, להתמודד עם העיקר, דהיינו עם יצר הרע, להפוך את הרע לטוב, ואת יצר הרע למלאך קדוש.

לסיום,

התחלנו את השיעור בכוח ה- 400 דקליפה (רע עין, משכא דחויא) כוח הקליפות- שור, חמור כלב, שהם ישמעאל, עשו ועמלק - הכוחות השליליים במציאות, איתם צריך היהודי להתמודד רגע רגע בכוח יששכר ויוסף- תורה ושמירת הברית. וראינו את כוח ה- 400- דקדושה, כוחו של היהודי למול כוחות אלו- כוח ה- 'יש לי כל' (ג' 400)- נשק העל של כל יהודי, שיאפשר לו לצאת מתוך מציאות של חיסרון למציאות של שפע, להפך את הרע לטוב, ובכך לתקן. לבחור בחיים- שעשה לי כל צרכי, ולא במוות (ג' ר'ת שלב 'צ).

והכל מתחיל בראיה, בדעת שלך, באיך אתה מפרש את המציאות שמולך. פרעה רוצה שתמיד תהיה רעה לנגד פניך, כי בכך הוא מחדיר את הוירוס לדעת שלך; החכם לעומת זאת, יודע שאין רע יורד מלמעלה, ובכל מציאות שפוגשת אותו, מחפש את הדיבור האלוקי המכוון אליו, בפרטיות, ולומד מכך ומתקן עצמו; ובכך מעלה את עצמו, את חברו ואת המציאות כולה; ובכך הופך צרעת (חמור ושור דקליפה) לעצרת (חמור ושור דקדושה).

ולכך נדרש כוח שהוא מעל לטבע, הכוח השמיני, של 'היום השמיני' של פסח, של השבוע השמיני, בו ניתנה התורה הקדושה, לאחר שספרנו שבעה שבועות 'נקיים', בהם עברנו ממדרגת בהמה וצרעת למדרגת אדם ועצרת.

ברוך ה' לעולם ואמן ואמן